



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2015, č. j. 62 A 99/2013 - 51,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2010, č. j. 13133-6/2010-ERU, byla podle § 8 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále „energetický zákon“) společnosti Fotovoltaika – Bobík s. r. o. udělena licence k výrobě elektřiny na dobu 25 let.

Proti shora uvedenému rozhodnutí podal Nejvyšší státní zástupce (dále „stěžovatel“) na základě zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu [§ 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] žalobu, v níž tvrdil, že pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem. Upozorňoval především na absenci stanoviska Technické inspekce České republiky, které mělo být nutné k uvedení elektrárny do provozu. Zároveň poukázal na nesrovnalosti týkající se

zprávy o revizi, která byla v řízení žalovanému předložena. Namítal také, že pozemky označené v podnikatelském záměru a v rozhodnutí o předčasném užívání stavby neodpovídají pozemkům, na nichž se elektrárna ve skutečnosti nachází. V době vydání licence mělo být navíc na některých pozemcích provozováno jiné energetické zařízení. Stěžovatel rovněž vyjádřil názor, že licence byla žalobci udělena nesprávně na dobu přesahující povolení k předčasnému užívání.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 25. 3. 2015, č. j. 62 A 99/2013 – 51, správní žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

Krajský soud nejprve obecně vymezil důvody, které by mohly vést ke zrušení licence, přičemž uvedl, že s ohledem na princip ochrany dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci a princip presumpce správnosti aktů veřejné moci přichází zrušení licence v úvahu pouze v případě závažných zjištění. Mohlo by se jednat např. o zjištění, která vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl realizovat sám správní orgán. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost správního rozhodnutí. Krajský soud rovněž upozornil, že předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo uděleno oprávnění podnikat na regulovaném trhu a nikoli rozhodnutí opravňující účastníka uvést energetické zařízení do provozu při naplnění podmínek pro dosažení garantovaných výkupních cen. S ohledem na uvedené následně krajský soud posuzoval jednotlivé žalobní námitky, přičemž dospěl k závěru, že důvodné nejsou.

Z příslušných ustanovení energetického zákona a prováděcích vyhlášek krajský soud dovodil, že žadatel o licenci nemá v řízení o udělení licence povinnost stanovisko Technické inspekce České republiky (dále „Technická inspekce“) dokládat. Postačí, je-li doložena revizní zpráva, kterou se prokazuje bezpečnost energetického zařízení. To bylo v dané věci splněno. Podle krajského soudu nebylo pochybením, pokud se revize zaměřila jen na instalace nízkého napětí. Přípojka vysokého napětí totiž není zařízením využívaným k výrobě elektřiny a dále chybí zákonný požadavek, aby v licenčním řízení byla předkládána revize na jiné vysokonapěťové části (zařízení přenosové a distribuční soustavy).

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce související s vymezením pozemků, na nichž měla být elektrárna provozována. I v tomto případě soud zdůraznil, že by muselo být pochybení značně závažné. Dospěl však k závěru, že výroba elektřiny byla pozemkově vymezena v souladu se zákresem do katastrální mapy a odpovídá mu i rozhodnutí o udělení licence. To, že je v rozhodnutí stavebního úřadu uvedeno více pozemků dle soudu

neznamená, že by nebyla elektrárna dostatečně identifikována. S odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. byl nakonec označen za nepodstatný i aktuální mapový podklad z katastru nemovitostí. Za nadbytečné považoval krajský soud rovněž místní šetření a uzavřel, že stěžovatel nepředestřel žádné důkazy (např. z trestního řízení), z nichž by vyplývalo, že se v době vydání licence energetické zařízení na daných pozemcích nenacházelo.

Nakonec se krajský soud zabýval dobou, na níž byla licence udělena. Dospěl k závěru, že § 4 odst. 4 energetického zákona se vztahuje k soukromoprávním institutům (vlastnictví, užívání), zatímco veřejnoprávní rozhodnutí o předčasném užívání stavby prokazuje splnění technických předpokladů pro udělení licence. Vzhledem k tomu, že soukromoprávní užívací titul žadatel o licenci prokázal, nebylo chybou, byla-li mu licence udělena na dobu 25 let a nikoli jen na dobu předčasného užívání stavby. Podle krajského soudu by mohlo případné pozdější neudělení kolaudačního souhlasu vyústit v pozbytí licence, avšak nikoli z důvodu pozbytí vlastnického či užívacího práva, nýbrž pro nesplnění technické způsobilosti.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 7. 4. 2015 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel připouští, že licence je povolením k podnikání a nikoli k provozu zařízení, avšak trvá na tom, že předpokladem k jejímu udělení je splnění striktních podmínek, včetně dokladu o bezpečném a provozuschopném energetickém zařízení. Upozorňuje také na změnu, která ke konci roku 2010 ovlivnila podnikání v oblasti obnovitelných zdrojů a znamenala výhodnější podmínky pro subjekty, jež licenci do konce roku 2010 získaly. Obecně potom pokládá za nepřiměřený požadavek krajského soudu na doložení důkazů z jiných (např. trestních) řízení. Odvolává se na zásady správního řízení a ohrazuje se proti tomu, že by měl nahradit důkazní povinnost správních orgánů vlastní aktivitou. Právě nedostatky ve skutkových zjištěních přitom byly jednou z žalobních námitek. V souvislosti s dobrou vírou žadatele o licenci poznamenává, že dobrá víra jednotlivce nemůže převážet dobrou vírou všech, kteří byli chybným vydáním licence poškozeni a budou po dlouhou dobu poškozováni. Stěžovatel by opačný výklad považoval za nemorální, neslučitelný s principy základních práv.

Následně se stěžovatel věnuje jednotlivým chybám, kterých se měl žalovaný při udělení licence dopustit. Nesouhlasí, že by žadatel splnil technické předpoklady pro získání licence vyplývající z § 5 odst. 3 energetického zákona a upozorňuje na nedodání stanoviska Technické inspekce. Má za to, že jen Technická inspekce mohla posoudit, zda energetické zařízení všechny požadavky bezpečného provozu splňuje, a nebylo možné takové stanovisko nahradit revizní zprávou. Uvádí k tomu, že mu jsou z úřední činnosti známy případy, kdy žadatelé dodávali zprávy neúplné a nepravdivé, deklarující bezpečnost i nedokončených instalací. Přestože je licence pouhým povolením k podnikání, musí být dle stěžovatele splněny i předpoklady tohoto povolení, mezi něž lze podřadit i doklad o bezpečném provozu energetického zařízení.

Stěžovatel se rovněž domnívá, že ve správním řízení měly být předloženy revize

vysokonapěťové části zařízení. Dovojuje to z výkladu pojmu „výrobní elektrárna“ podle energetického zákona a souvisejících vyhlášek a je přesvědčen, že pod něj lze podřadit rovněž vzájemné propojení jednotlivých celků elektrárny, včetně trafostanice. Právě k trafostanici přitom žadatel nepředložil doklady o splnění technických požadavků.

Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením doby, na níž byla licence udělena. V tomto ohledu odmítl interpretaci pojmu „uživací právo“ jako pojmu ryze soukromoprávního. Domnívá se totiž, že právo užívání stavby bylo vymezeno rozhodnutím stavebního úřadu o předčasném užívání stavby. Povolení k předčasnému užívání však zakládá právo užívat zařízení pouze na povolenou dobu, nikoliv na dobu 25 let, na kterou žalovaný udělil licenci.

Nakonec stěžovatel namítá četné vady řízení před soudem, respektive žalovaným. Má za to, že žalovaný neodstranil rozpory v územním vymezení stavby. Upozorňuje, že posouzení, kde se energetické zařízení v době rozhodování skutečně nacházelo, bylo zcela zásadní pro hodnocení ostatních předpokladů pro udělení licence. Mimo jiné i proto, aby nebylo k jednomu zařízení vydáno více licencí. Žalovaný však skutečné umístění neověřil a rozhodnutí vydal i přesto, že pozemky uváděné žadatelem k identifikaci provozovny neodpovídají např. pozemkům vymezeným v rozhodnutí Městského úřadu Hluk ze dne 27. 10. 2010, sp. zn. 1927/2010. Odlišnosti se tedy vyskytují v žádosti o licenci a v dokladech, jimiž byly prokazovány technické předpoklady k jejímu udělení. Aktuální podklady z katastru nemovitostí potom stěžovatel považuje za nepřímý důkaz, který neměl být krajským soudem vyloučen.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud považuje za vhodné poznamenat, že některými námitkami stěžovatele se již zabýval v předcházejících rozhodnutích týkajících se jiných fotovoltaických elektráren, přičemž není důvodu se od dřívějších závěrů jakkoli odchylovat. Jednotlivé námitky byly tudíž posouzeny především s přihlédnutím k nedávným rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 102/2015 – 30, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 133/2015 – 57, ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 – 37 a ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 – 36.

Zdejší soud se nejprve zabýval obecnější argumentací stěžovatele vztahující se k žalobám podávaným ve veřejném zájmu a odpovídajícímu přezkumu ze strany správních soudů. V tomto ohledu stěžovatel namítl, že mu byly nad rámec požadavků vyplývajících ze správního řízení uloženy větší povinnosti v dokazování a objasňování skutkového stavu. Nesouhlasil rovněž s vymezením právní jistoty a dobré víry žadatele o licenci a současně upozornil na situaci, která kolem fotovoltaických elektráren panovala na konci roku 2010.

V souladu se shora uvedenými rozsudky Nejvyšší správní soud konstatuje, že kritéria, která si krajský soud pro posouzení žaloby nastavil, byla správná. Krajský soud správně identifikoval mimořádnost žaloby v závažném veřejném zájmu (ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s.), která ani dle doktríny „*nebude mít místo v případě ‚běžných‘ nezákonných či nicotných rozhodnutí, nýbrž až u těch (v závažných případech), kdy bude skutečně s ohledem na (závažný) veřejný zájem žádoucí tímto, poměrně invazivním (s ohledem na délku lhůty pro podání žaloby a zásah do právní jistoty) způsobem ‚zakročit‘*“ (POTĚŠIL, Lukáš et al. Soudní řád správní: komentář. Praha: Leges, 2014, s. 579). Bylo proto nezbytné vzít v potaz možné zásahy do právní jistoty a v hraničních případech upřednostnit ochranu již nabytých práv. Uvedené zásady totiž úzce souvisí s presumovanou správností aktů veřejné moci, což je jedním z aspektů ústavní definice České republiky jakožto materiálního právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. října 2003, N 117/31 SbNU 57). Na tomto místě lze rovněž odkázat na související judikaturu zdejšího soudu, v níž se podává, že „*zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení skutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2010 č. j. 7 As 21/2010 - 232, č. 2364/2011 Sb. NSS). Závěry krajského soudu ohledně dobré víry držitele licence jsou tudíž zcela správné a vycházejí z judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu.

Za nedůvodné považuje zdejší soud námitky vztahující se k důkazním povinnostem, které na stěžovatele krajský soud kladl. Je nutné si uvědomit, že k zásahu do správního řízení by mohl krajský soud přistoupit jen v případě zvláště závažného pochybení žalovaného, přičemž právě k tomu směřoval požadavek větší procesní aktivity v oblasti dokazování. Krajský soud po stěžovateli nepožadoval, aby sám objasňoval skutkový stav věci, nýbrž pouze, aby tvrdil závažná porušení zákona a tato porušení byl schopen dokázat (např. zjištěními z trestních řízení, ale i jinými prostředky), neboť argumentace obsažená v žalobě takové skutečnosti neobsahovala. Ostatně právě proto krajský soud neshledal důvody ke zrušení napadeného správního rozhodnutí.

Na shora uvedeném nic nemění ani upozornění stěžovatele na možný motiv žadatelů získat licenci k výrobě elektřiny do konce roku 2010. Samotná snaha získat licenci za výhodnějších podmínek je zcela legitimní a logická a rozhodně by neměla bez dalšího zakládat podezření z nezákonných jednání. Dospěl-li tedy krajský soud k závěru, že ačkoli stěžovatel namítal jistá pochybení v průběhu řízení o žádosti o licenci, nepřinesl dostatečné

důkazy o tom, že by se žadatel k nelegálním praktikám a manipulacím uchýlil, bylo správné, pokud se změnami v dotační politice státu blíže nezabýval. V řízení o kasační stížnosti může navíc soud jen stěží hodnotit zákonodárcem nastavené podmínky podpory výroby solární energie. Tyto otázky souvisejí s energetickou koncepcí státu, přičemž není úkolem soudu, aby z tohoto politického hlediska hodnotil individuální případy jednotlivých žadatelů. Přestože stěžovatelem citované závěry Nejvyššího kontrolního úřadu obsahují celou řadu znepokojivých informací, lze z nich vyvodit pouze závěry politickoekonomického charakteru a nikoli usuzovat na nezákonnost konkrétních správních rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou, zda bylo v řízení o udělení licence nutné předložit zprávu Technické inspekce.

Obdobnou argumentaci stěžovatel užil již v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 As 84/2015 a 7 As 89/2015. V obou případech soud shledal námitku nedůvodnou a z ustanovení § 5 odst. 3 a § 8 odst. 1 věty první energetického zákona a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. dovodil, že „se technické předpoklady u nových energetických zařízení prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Toto ustanovení vyhlášky č. 426/2005 Sb. tedy výslovně požaduje předložení zprávy o revizi, nikoli odborné vyjádření Technické inspekce ČR. Z výše uvedené právní úpravy týkající se prokázání technických předpokladů pro udělení licence tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v rámci licenčního řízení měl žadatel odborným vyjádřením Technické inspekce ČR dokládat, že energetické zařízení je schopno bezpečného provozu. Povinnost předložit odborné vyjádření Technické inspekce ČR stěžovatel dovozoval z ustanovení § 6c zákona č. 174/1968 Sb. (...) K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že se opírá o právní úpravu týkající se uvádění technického zařízení do provozu, která však není v posuzované věci relevantní, neboť předmětem rozhodnutí žalovaného nebylo uvedení zařízení osoby zúčastněné na řízení do provozu ale udělení licence.(...) S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v licenčním řízení nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil. Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nabízel a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu předmětného zařízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. července 2015 č. j. 4 As 84/2015 - 37, body 32-33). Stejně závěry lze vyvodit i ve vztahu k § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb., dle něhož se rovněž u předčasného užívání energetických zařízení požaduje onen doklad prokazující splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Je tedy možné uzavřít, že absence zprávy Technické inspekce nemohla zrušující soudní verdikt zapříčinit.

Se shora uvedeným souvisí i námitka, že revizní posudek neobsahoval revizi trafostanice, která měla být dle stavebního povolení ze dne 24. 3. 2010 vydaného Stavebním úřadem Městského úřadu Hluk (dále „stavební úřad“) součástí předmětné fotovoltaické elektrárny. Stěžovatel dovozuje, že trafostanice je součástí výrobní elektrárny

ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona a její revize tak byla nutná k vydání licence.

Nejvyšší správní soud však konstatuje, že z energetického zákona nevyplývá, že trafostanice tvoří, podobně jako přípojka vysokého napětí, výrobu elektřiny. Stěžejní úlohou trafostanice je nepochybně transformovat elektrické napětí a přenášet elektrickou energii z jednoho obvodu do jiného (transformace z nízkého napětí na vysoké a zpět). Jinými slovy, trafostanice je druh zařízení, který nezajišťuje samotnou výrobu elektřiny, ale slouží k následné přeměně jejích parametrů, čímž je umožněno její další využití v rámci přenosové soustavy, distribuční sítě a nakonec i spotřebiteli. Z hlediska energetického zákona se tak jedná o elektrickou stanici, což je „soubor staveb a zařízení elektrizační soustavy, který umožňuje transformaci, kompenzaci, přeměnu nebo přenos a distribuci elektřiny, včetně prostředků nezbytných pro zajištění jejich provozu“ [viz § 2 odst. 2 písm. a) bod 4 energetického zákona]. Lze tedy konstatovat, že trafostanice není samostatným zařízením využívaným k výrobě elektřiny a není ani jeho součástí, neboť je v energetickém zákoně vymezena samostatně a od zařízení pro výrobu elektřiny odlišně. Nebylo proto nezbytné předkládat pro ní v řízení o udělení licence speciální revizní zprávu.

Stěžovatel napadl rovněž dobu, na kterou byla licence vydána. V tomto ohledu nesouhlasil se soukromoprávním vymezením užívacího práva k energetickému zařízení a namítal, že měly být zohledněny veřejnoprávní konsekvence rozhodnutí o předčasném užívání stavby.

Nejvyšší správní soud se již namítané problematice ve svých dřívějších rozsudcích věnoval a přihlásil se k názoru, že právo založené veřejnoprávním rozhodnutím o zkušebním provozu či, jak je tomu v dané věci, rozhodnutím o předčasném užívání je důležité z hlediska prokázání technických předpokladů a nemá přímý vliv na dobu, na níž byla licence vydána (přiměřeně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 7 As 89/2015 – 28). Přestože bylo v daném případě vydáno rozhodnutí o předčasném užívání stavby pouze na dobu přesahující jeden měsíc, nelze dovodit, že by nebyly splněny technické předpoklady a licence nemohla být udělena na 25 let. Splnění technických předpokladů dokládal držitel licence v souladu s ustanovením § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 Sb. a byl tedy povinen předložit povolení k předčasnému užívání stavby a již vzpomínanou zprávu o revizi. Potřebné dokumenty byly předloženy, a nic proto nebránilo udělit licenci podle § 4 energetického zákona. Ve vztahu k aspektům plynoucím ze stavebního práva lze v souladu s krajským soudem podotknout, že následný zásah stavebního úřadu vyplývající z ustanovení § 123 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) by mohl za určitých podmínek znamenat zrušení licence pro nedostatek technické způsobilosti [viz § 10 odst. 2 písm. a) energetického zákona].

Zbylé kasační námitky se týkají rozporů v označení pozemků, na nichž se mělo energetické zařízení nacházet, a které byly uvedeny v rozhodnutích stavebního úřadu.

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní spis obsahuje celkem tři rozhodnutí stavebního úřadu, v nichž je elektrárna vymezena následovně. Ve stavebním povolení je uvedeno, že se stavba „Rozšíření fotovoltaické elektrárny – Hluk – trať ‘Babí hora’“

nachází na pozemcích parc. č. 4164/70, 4164/72, 4164/79, 4164/81, 4164/89, 4175/2, 4175/8, 4176/5, 4176/6, 4176/7, 4176/8, 5485/5 a 3639/10 v katastrálním území Hluk. Stejně je stavba vymezena v rozhodnutí o předčasném užívání, ale v rozhodnutí o změně stavebníka absentuje pozemek č. 3639/10. Shodné označení pozemků obsahuje rovněž formulář „Seznam jednotlivých provozoven“, který se nachází na č. l. 11 správního spisu, a v němž jsou čísla pozemků přeškrtnuta s poznámkou „*nový formulář*“. Správní spis obsahuje i zákres do katastrální mapy, z něhož je zřejmé, že by se měla stavba nacházet na pozemcích parc. č. 4164/70, 4164/72 (přibližně na jedné třetině pozemku), 4164/79, 4164/81, 4164/89 a 5485/5 (jen na části pozemku). Grafickému znázornění odpovídá formulář „Seznam jednotlivých provozoven“ na č. l. 60 správního spisu. Posledně uvedené vymezení energetického zařízení se nakonec promítlo i do samotného rozhodnutí o licenci, a lze tudíž uzavřít, že rozhodnutí odpovídá seznamu provozoven z nového formuláře i grafickému znázornění.

Stěžovatel z rozdílného vymezení elektrárny v rozhodnutích stavebního úřadu a v podkladech dodaných žadatelem o licenci usuzuje, že žalovaný vycházel při udělení licence z chybně zjištěného skutkového stavu, neboť nebylo postaveno na jisto, kde se stavba skutečně nachází. V tomto ohledu podpůrně odkazuje na aktuální katastrální mapu, kde elektrárna zabírá více pozemků, než je tomu v rozhodnutí o licenci, a navíc není patrné rozlišení původní výroby od výroby rozšířené.

Z nepřesného popisu umístění elektrárny v průběhu správního řízení nelze jednoznačně dovodit, že licence neodpovídá skutkovému stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatel usuzuje na rozpory ve skutkovém stavu, ale svá tvrzení nedokládá žádnými nezpochybnitelnými důkazy. V tomto ohledu krajský soud správně uvedl, že skutkový stav mohl být doložen poznatky z trestních řízení, popřípadě snímky předmětného místa z rozhodného období. Pokud však nebyly žádné konkrétní důkazy předloženy, nachází se tvrzení stěžovatele jen v rovině hypotetické, přičemž argumentace uvedená v kasační stížnosti popisuje jen jednu z několika více či méně pravděpodobných alternativ. Bez dalších důkazů například nelze vyloučit ani chybu v rozhodnutí stavebního úřadu. Tuto další alternativu by mohlo podporovat rozdílné vymezení stavby v rozhodnutí o změně stavebníka (na rozdíl od jiných rozhodnutí chybí pozemek č. 3639/10). Tato úvaha ovšem jen zvyšuje míru důkazní nejistoty stěžovatele, aniž by zároveň zvyšovala naléhavost zákroku veřejné moci v posuzované věci, a za takového stavu lze krajskému soudu jen stěží vyčítat, že rozhodnutí žalovaného nezrušil pro zásadní rozpory licence se skutkovým stavem. Ostatně sám stěžovatel přiznává, že není jisté, zda se energetické zařízení na sporných pozemcích v době rozhodování žalovaného nacházelo. Je nutné si rovněž uvědomit, že přezkum prováděný krajským soudem iniciovala žaloba podaná ve veřejném zájmu a do konečného rozhodnutí se musely promítnout i výše naznačené principy spočívající v ochraně právní jistoty osob dotčených udělenou licencí a ochraně již nabytých práv. Krajský soud by tedy mohl přistoupit ke zrušení rozhodnutí jen tehdy, disponoval-li by dostatečně jasnými důkazy o závažných vadách učiněných v průběhu rozhodování o licenci. Takové vady se však stěžovateli prokázat nepodařilo.

Pro úplnost lze dodat, že nic nenasvědčuje ani pochybení ve vztahu k § 8 odst. 3 energetického zákona – tedy, že by na jedno zařízení byly vydány dvě licence.

Z podkladových materiálů taková skutečnost nevyplývá a stěžovatel nenavrhл žádný důkaz, kterým by své čistě hypotetické vyjádření podpořil. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud postupoval správně, vytkl-li stěžovateli, že svou argumentaci nepodložil patřičnými důkazy a rozhodnutí žalovaného pro namítané nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu nezrušil.

Nakonec se zdejší soud zabýval otázkou, zda měl krajský soud provést dokazování aktuálními mapovými podklady katastru nemovitostí.

Nepochybně platí, že soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout. Pokud návrhům na provedení důkazů nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení soud nerozhodl, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho neústavnost [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. 8 Afs 14/2005 - 64 a nálezk Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2001 sp. zn. I. ÚS 549/2000 (N 63/22 SbNU 65)]. V daném případě stěžovatel přímo nenavrhл dokazování katastrální mapou, ale užil jí především pro podporu vlastní argumentace. Krajský soud sice k aktuálním mapovým podkladům nepřihlédl, avšak srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, proč tak neučinil. Důvodem byly především hranice soudního přezkumu limitované ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož je napadené správní rozhodnutí přezkoumáváno k právnímu a skutkovému stavu, který tu byl v době rozhodování. Mapové podklady, které se k době rozhodování nevztahují, by tudíž nemohly být důkazem vyjasňujícím otázku, zda žalovaný rozhodl v souladu se skutkovými okolnostmi. Takový důkaz byl proto nadbytečný.

Ze shora uvedeného je patrné, že krajský soud nepochybil ani ve vztahu k poslední kasační námitce. S ohledem na všechny výše uvedené závěry tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná z námitek obsažených v kasační stížnosti neobstojí, a proto kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín

3 As 76/2015

předseda senátu